

DR. A. W. HARLAN.

Ten gevolge van een noodlottigen val is Dr. A. W. Harlan den 6den Maart in den ouderdom van 58 jaar te New-York overleden.

Dit is wederom een gevoelige slag voor de professie.

Als wetenschappelijk onderzoeker, als classiek geleerde moge Harlan al niet de verdiensten van een Miller hebben, zonder twijfel was hij een der meest beteekenende tandheekkundigen van den tegenwoordigen tijd.

Harlan was een persoonlijkheid.

Een man van veelzijdige ontwikkeling, zeldzame belesenheid, uitstekend spreker en debatter en een voortreffelijk docent. Hij was een der stichters van het Chicago-College of Dental Surgery en bleef daaraan tot 1904 Professor in de materia medica en therapie. Hij beheerschte zijn onderwerp steeds volkomen en door de overtuigende wijze waarop hij alles duidelijk en helder wist weer te geven, ging er een groote suggestieve kracht van hem uit. Geen der studenten zou aan zijn theoriën durven twifelen en blijkt het later wel eens dat andere opvattingen meer waarschijnlijk zijn, de colleges van Dr. Harlan blijven zóó zeer in ons geheugen dat het zelfs na vele jaren moeilijk valt andere meeningen te aanvaarden.

Bovengenoemde eigenschappen deden Dr. Harlan

ook de aangewezen man zijn om een eerste rol te spelen in het verenigingsleven.

Vooral op Internationale Congressen was hij steeds een der voormannen. Hij was algemeen secretaris van het World's Columbian Congress te Chicago 1883 en ging als regeeringsvertegenwoordiger naar het Internationaal Tandheelkundig Congres te Parijs 1900, het Medisch Congres te Madrid 1903 en het Internationaal Tandh. Congres te St. Louis 1904. Hij was een der oprichters van de Fédération Dentaire internationale waar hij trouw elk jaar kwam en door zijn kennis en ervaring een der invloedrijkste leden was.

Ook was hij een der oprichters van de Dental Review en van 1883—1904 hoofdredacteur van dit tijdschrift.

Dr. H a r l a n had eerst in Chicago en later in New-York een voorname en lucratieve praktijk.

Maar vooral moeten we H a r l a n bewonderen om zijn buitengewone en onverflauwde belangstelling in alles wat de vooruitgang en bloei van ons vak betreft. Moeite noch offeringen waren hem te veel wanneer hij deel kon nemen aan beraadslagingen om het aanzien van den tandheelkundigen stand te bevorderen of de wetenschap vooruit te brengen. Een 20 tal keeren kwam hij ook voor dit doel naar Europa. Hierin moge hij ons tot voorbeeld strekken.

Allen die hem in zijn kracht gehoord hebben op vergaderingen maar vooral zij, die het voorrecht hadden zijn colleges te volgen, zullen hem nooit kunnen vergeten.

H.